

Agga möda saab weiksest Mannist suur Marri. Ta oli tännini lahkestest keikide inimeste silma watanud, ei kellegi eest silmi mahha lönud; agga kes teab, kust se tulles, Marri ei julge enam nenda lahkest watanema. Tal on kui näeksid teised, isseärranis meesterahwas, ta süddant läbbi. Ta südda on puhhas, sepärrast kartlik. Ta tunneb midagi ommas süddames ollewad, kel ta isegi nimme ei moista anda. Ta kardab, ta häbbeneb, ja ei tea isegi, mispärrast.

Pääw päwalt ja näddal näddalalt saab Marri ommast süddamest enam arro. Ta kohkub; kardab nisuggust süddame tundmist pattuse ja rojase ollewad. Püab unustada, püab muud mõttelda kust wõtta! Wäggise küssendab südda: „Sa pead armastama! sest seks on sind Jummal lonud!“

Marri ei tohi omma emmalegi ilmutada mis ta süddames ligub. Ta lodab weel süddamest jaggo sada, tedda wait sulguda ja lämmatada walle! tuli touseb pääw päwalt suremaks. Keik waew ja wastosõd.

diminne on ilma asjata. Ta ei julge weel kellegi meesterahwa kuo omma süddamesse wastowõtta; agga ta tunneb selgeste, kawa se nenda ei woi jada, ta peab armastama! Agga kedda?

Tahhab Marri ses tundmisses keik mahha jätta, keigest tagganeda, Jssanda prudiks jada, teiste eest palluda ja kannatada, kunni ta hing ihhust lahkeb jah, kui ta sedda woib — hea kü! ja keigest parrem; agga keikile polle sedda antud.

Tahhab Marri teiste heaks isseennast ohwerdada, haigede jures walwada, neid awitada, nende hawad sidduda, mahhajätud lapsi forristada, puhhastada, Jssandale kaswatada jah, kui ta sedda woib, — ka se on armastus, suur armastus; agga keikile polle se mitte antud.

Tahhab Marri ommas armastusse tundmisses issamaad ja suggulasi mahhajätta ja kui se tal woimalik olleks, waeste pagganatte jure miina, nende naesterahwast juhhatada, nende lapsi harrida ja õppetada ja nenda is.